

4. Спиридонов Л.И. Теория государства и права: Учебник. – М., 1995.
5. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1984. – додаток до № 51. – Ст. 1122.
6. Горелик А. С. Назначения наказания по совокупности преступлений и наказаний. – М., 1977. – С. 22.
7. Закон України “Про захист персональних даних” // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2010. – № 34. – с. 481.

Студент 1 - го курсу Факультету №2 ННІ№3
НАВС

Полянецька Людмила Володимирівна ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО: СТАНОВЛЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ.

Концепція громадянського суспільства почала формуватися на зорі нового часу, паралельно із становленням держави. Існують різні точки зору щодо часу виникнення громадянського суспільства: з виникненням людства; з виникненням держави; з переходом до капіталістичного суспільства. Данна концепція в сучасному її розумінні уособлює собою багатомірове прагнення людства про досконалішу форму співжиття, в основу якої ставиться індивід в усіх його проявах, і якому забезпечуються максимальні можливості для самореалізації в такому суспільстві.

В основі ідеї громадянського суспільства лежить проблема відносин людини з політичною владою, суспільства з державою. Ця проблема завжди перебувала в центрі філософської і політичної думки. Так, ще Платон і Арістотель, хоча й ототожнювали суспільство з державою, але й водночас розглядали питання взаємодії людини і влади в контексті аналізу різних форм державного правління. Саме ж поняття «громадянське суспільство» з'явилося лише у XVIII столітті., зрештою у працях Г. Гоббса,

Т. Гоббса, Дж. Локка. Причому в різні часи в це поняття вкладався неоднаковий зміст.[1]

Концептуального оформлення ідея громадянського суспільства набула у творчості Т.Гоббса. Він одним із перших почав протиставляти природне й суспільно-політичне в людині. Він вважав, що громадянське суспільство – це одержавлене суспільство, яке є результатом переходу від природного до суспільно – політичного стану.

Дж. Локк підтримав і розвинув ідею Т. Гоббса про одержавлене суспільство як суспільство громадянське. Він, зокрема, писав: «Ті, хто об'єднані в одне ціле і мають спільний встановлений закон і судову установу, ті перебувають у громадянському суспільстві, а ті хто не мають такого спільного судилища, вони все ще перебувають у природному стані.» [1]

Гегель на відміну від своїх попередників котрі не розмежовували суспільство й державу, він розглядав їх як окремі утворення. На його думку, громадянське суспільство існує не в середині держави, а поряд з нею. Крім того, за Гегелем громадянське суспільство розкриває структуру буржуазних відносин, що дає підставу нам вважати, що основою громадянського суспільства є те ж саме буржуазне суспільство. Тому громадянське суспільство формується з переходом до капіталістичного суспільства, тобто є «продуктом» буржуазного суспільства. Він виділив три основні моменти громадянського суспільства: три прошарки у громадянському суспільстві: а) субстанціальний(до якого належать – дворяни та селяни); б) промисловий (фабриканти, торговці, ремісники); в) загальний (до якого належать чиновники).[2]

Ідея розмежування громадянського суспільства і держави, почала активно розроблятися науковцями на теоретичному рівні. Так поступово склалася концепція громадянського суспільства як сфери недержавних суспільних, що так чи інакше співвідноситься і взаємодіє державою як політичним інститутом. Під громадянським суспільством почали розуміти все те в суспільстві, що не є державою і державним.[4]

Отже, громадянське суспільство – це сфера недержавних суспільних інститутів і відносин.

Сановлення громадянського суспільства як історичної реальності розпочалося з зародженням капіталізму, коли буржуазія повела боротьбу проти абсолютистського одержавлення суспільного життя, жорстоких меж станового феодального ладу, за вільну економічну діяльність, політичні права і свободи, демократичні форми державного правління. Виникнення громадянського суспільства, який усвідомлює себе таким, наділений певним комплексом не відчужуваних прав і свобод і ввідповідає перед суспільством за всі свої дії.

Відокремленість громадянського суспільства від держави не означає, що воно перебуває поза сферою державного впливу. Так чи інакше держава регулює всі суспільні – від сімейних до політичних, однак це регулювання може здійснюватись як на основі закону, котрий у правовій державі є результатом суспільного консенсусу, так і шляхом довільної регламентації з боку різних державних структур і посадових осіб, нерідко в супереч суспільним інтересам. Громадянське суспільство перебуває поза межами такої довільної регламентації з боку держави. Воно повинно мати певну автономію щодо держави як політичного інституту. Конкретизації уявлень про громадянське суспільство сприятиме з'ясування його структури.

Отже, громадянське суспільство — суспільство громадян із високим рівнем економічних, соціальних, політичних, культурних і моральних рис, яке спільно з державою утворює розвинені правові відносини; це сукупність усіх громадян, їх вільних об'єднань та асоціацій, пов'язаних суспільними відносинами, що характеризуються високим рівнем суспільної свідомості та політичної культури, які перебувають за межами регулювання держави, але охороняються та гарантуються нею. Формування громадянського суспільства пов'язане з утвердженням буржуазного ладу. Воно неможливе без існування правової держави, а тільки існування розвиненого, стабільного громадянського суспільства уможливило утворення правової держави. Високорозвинуте громадянське суспільство є основою стабільного демократичного політичного режиму. Розвинене громадянське суспільство передбачає існування демократичної правової держави, яка покликана задовольняти й захищати інтереси та права громадян.[3]

Список використаних джерел:

1. Анікін В. Державна етнополітика та формування громадянського суспільств/ В. Анікін// Політичний менеджмент: наук. журнал /голов. ред. Ю. Ж. Шайгородський -2004- №5(8) – с. 63-70.
2. Калініченко М. Влада громадянського суспільства / М. Калініченко – Суми: Університетська книга, 2006. – 174 – 175 с.
3. Кириченко С.О. Громадянське суспільство і права держава: поняття та зміст/ С. О. Кириченко.- К.: Логос , 1999. – 47 с.
4. Догерті Айвен. Демократія поза балансом. Громадянське суспільство/ Айвен Догерті// Часопис – 2001 №5

Студент 1-го курсу ННІ № 3 НАВС

Потоцька Вікторія Василівна

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день особливе місце в сучасному політичному житті посідає діяльність політичних партій в Україні, які представляють інтереси українського народу, який прагне здійснення цивілізованим шляхом формування стабільної, демократичної та відповідальної влади, що охоронятиме права та свободи людини. Саме тому створення політичних партій має таке важливе значення для побудови сучасної політичної системи суспільства.

В сучасній юридичній літературі політичні партії, вважають спеціалізованим інститутом громадянського суспільства покликаним формувати первинну політику, реалізувати її на державному рівні й контролювати її здійснення [1, с.7]. На думку Ю.А. Юдіна, щоб максимально розкрити значення політичних партій, їх необхідно розглядати як